

Universitätsbibliothek Wuppertal

Aristophanis Comoediae Undecim

Graece Et Latine, Ad fidem optimorum Codicum MSS. emendatae cum nova octo Comoediarum interpretatione Latina, & notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt Deperditarum Comoediarum Fragmenta, A Theod. Cantero Et Gul. Coddaeo Collecta, ...

Aristophanes

Lugduni Batavorum, MDCCLX

Notae in Ranas

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1115](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1115)

fuerit filius, frustra ergo fleverò, qui tot a te plagas acceperim, nec rursus vel tibi, vel filio, quem non habebò, imponere possim. tu autem ridens me morieris, quod impune me toties verberaveris, quodque ego plagas rursus infligere

filio meo non possim. Interpres etiam Luciani l. d. eam vocem male vertit, quem recte reprehendit Faber. Suidas, *εγγχωναν, καταγελάσας*, laudans hunc locum: ubi Kufferus ita vertit, ut supra scripsi.

NOTAE IN RANAS.

vf. 78. Οὐ, πρὶν γ' ἂν ἴοφῶντ' ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον Ἀπό Σοφοκλέως, ὃ, τι ποιῶ, κωιδωνίσα.] Sensum hunc esse puto, ut Bacchus dicat, se non posse educere Sophoclem ab inferis, priusquam seorsim seductum interroget sine Sophocle Iophonata atque ab eo exquirat, cujusmodi sint ea dramata, quae faciat vel scribat; utrum ipsius sint Iophonontis, an Sophoclis, quod vulgo ferebatur. (ποιῶ enim est *facere, scribere fabulas*, ut saepe alibi.) nam si Iophon dicat, suas esse fabulas illas, atque a se scribi, deliberare poterat Bacchus de adducendo ab inferis Sophocle, ut praestantiore Iophonte ipso; sin fateretur patris esse, nihil erat, cur Sophoclem adduceret, cujus dramata filius adhuc ederet mortuo patre. Petitus ad LL. Attic. p. 70. corrigit ἄ νυι, Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ, hac sententia, prius Iophon mihi solus est conveniendus, & explorandum, quid annuat: neque enim Sophocles ipse sine filii auctoritate, qui in eo tanquam desipiente, ejusque bonis, potestatem habebat, poterat polliceri quidquam. Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ, ait, videri prima fronte idem esse, ac quid de Sophocle faceret, sed tamen alludi iis verbis ad id, quod Iophonti objiciebatur, nempe eum paterna dramata pro suis edere; adeoque ea ita esse accipienda, quid faciat eorum, quae sunt Sophoclis. Haec mihi non probantur: expositio enim violenta est, & veritati rei repugnat. Sophocles enim etsi a filio *παρνοίας* accusatus fuerit, tamen a iudicibus absolutus fuit, & filius ipsius reprehensus, ut paulo ante narrat Schol. & Auctor vitae Sophoclis. Adde, quod τὸ Σοφοκλέως ὃ, τι ποιῶ vix Graece videtur dici, pro, *quid de Sophocle faceret, vel statueret*: erat enim dicendum, ἢ Σοφοκλέω.

vf. 91. Εὐρεπίδης πλεῖν ἢ σιδίφ λαλίερα.] Eustath. in Il. p. 1226. 15. laudans hunc locum, ait, ex his, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia joci & elegantiae causa a poetis adhibita, ut cum poeta h. l. dicit cet. & Alexis, alium *κρείττονα* esse a tero *ἡμέρας δρέμα*, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. & 800. Etiam Suidas descripsit hunc locum in πλεῖν, sed corrupte. vid. Kuff.

vf. 93. Χελιδῶν μουσική.] Vid. Suid. Eustath ad Od. Φ. p. 1914. 36. *καλυψα ἀκαλλίς* (ἢ χελιδῶν) *κατὰ τὸ μῦθον ὡς οἶα θράσσα. διὰ τὸ ὁ καιμικός, ὃς ἐκεῖν ψέγει, ὡς τὰς μύσας ἀφανίζοντας, χελιδῶν μουσική καλλι, ὃ ἐστὶν ὑπερβαρβάρως χελιδῶν δίκην* cet. Locus, qui apud Suid. sequitur, Οὐ περὶ χελιδῶν βρέμεται Ὀρηκία χελιδῶν, est ex hac ipsa fabula vf. 691. sed prave a Suida scriptus est: ita enim scriptum est, ἐφ' ἃ δὴ χελιδῶν ἀμφιλόλοισ δαιτὸν ἐπιθρομεται Ὀρηκία χελιδῶν. non notavit Kufferus.

vf. 94. Ἄ φρέδα δῶττον, ἢ μόνον χέρον λάβῃ, Ἀπαξ προσερίσαντα τῇ τραγωδίᾳ.] Χέρον δίδουαι dicebantur choragi poetæ, cum ejus opera utebantur in choro instruendo, & fabula docenda; λαμβάνειν poetæ, qui eas partes suscipiebant. Jam vero mali poetæ non facile suorum dramatum emtores inveniebant, cum choragi, paulo gloriae cupidiores, nullis sumtibus parcerent, ut possent quam optimi poetæ fabulam producere. hoc est, quod hic dicit Aristophanes; malos tragicos incredibili gaudio efferri, si semel operam suam ad scenam locaverint, & fiat illis potestas unam aliquam tragoediam producendi in theatrum. Itaque recte Schol. hic exponit φρέδα, ἀφανὴ ὑπὸ τῆς χαρᾶς: quasi dicas, prae gaudio eos nescire ubi sint, evanescere. At χέρον λαμβάνειν quid esset, non intellexit, cum exponit, si semel spectatores habuerint applaudentes dramatibus eorum. Ita fere hunc locum explicat Casaub. in Athen. l. 14. c. 9. p. 907. Et sane χέρον λαμβάνειν esse, quod vult Casaub. patet etiam ex iis, quae concessit Steph. in Thes. v. χέρος, & Suid. v. χέρον δίδουαι. sed tamen sententia obscura est: nam quid est χέρον προσερίσαντα τῇ τραγωδίᾳ. λαμβάνειν χέρον est accipere potestatem docendae fabulae; προσερίειν autem de vento secundo dicitur, qui profequitur a tergo euntes. itaque χέρος προσερίσας τῇ τραγωδίᾳ, est potestas docendi dramatis, quae quasi ventus secundus adspirat ipsorum tragoediae, & quasi navim ad locum optatum, sic eam in theatrum appellit. sed hoc quid sit, non satis perspicio. In poeta malim incisum locare post ἀπαξ, quam post λάβῃ. est enim sententia, si

semel tantam potestas ipsis exhibendae fabulae concedatur. *ἄγχιον* est, *ocius*, quam celerrime, ut saepe alibi.

vl. 96. *Γόμοι δὲ ποιητῶν.*] *Nativum* Rutgerf. qui hunc versum & tres sequentes vertit jambis, 4. Var. Lect. 9. & *Juven. Sat. 7.* imitatum docet. vl. 121. *Μία μὲν γὰρ ἔστιν ἀπὸ κάλων καὶ θραυῖς, κρεμάσαντι σαυτὸν.*] *Constant. Lex. & Steph. Thef.* in voc. *κρεμάω*, ita haec jungunt. *κρεμάσαντι σαυτὸν ἀπὸ κάλων.* si suspenderis te ex fune. puto incisum majus, vel quod dicitur semicolon, ponendum post *θραυῖς*, & praecedentia separanda a *κρεμάσαντι σαυτὸν*: tum quia non recte quis dicitur *κρεμάων σαυτὸν ἀπὸ θραυῖς*, tum, quia *Suidas* variis locis, in *πυγνῆρά*, in *θραυῖς*, & *ἄλλως*, solum illa memorat, quae dixi separanda, id est, sine *κρεμάσαντι σαυτὸν*. ut & *Poll. lib. 10. cap. 11. n. 48. p. 1202.* Sensus erit: *primitus est a laqueo & scabello*, vel, *primam ostendit laqueus & scabellum*, si suspenderis te ipse. Apud *Suid.* autem in *θραυῖς*, videtur rectius scribi *θραυῖς καὶ θραυῖα*, ταπεινὰ τινα διφραῖα, pro eo, quod habet *Schol. θραυῖς καὶ θραυῖα τινα*. certe *θραυῖα* saltem mendosum est, pro *θραυῖδια*. deinde recte apud *Suid.* *θραυῖς* pro *θραυῖς* ut *Schol.* perperam. Apud *Scholiam* autem melius scribitur ἀπὸ λακτιζόντες αὐτὰ, quam λακτιζόντες, quod *Suidae* est. Ceterum *Pollux lib. 10. cap. 11. n. 48. θραυῖον* hoc loco accipit pro *paxillo*, cui annexitur *restis*, ἔτι πατιάλῃ; de quo vide ibi *Commentar.* *θραυῖον* autem apud *Suidam* scribendum esse, non *θραυῖον* recte censet *Jungerm.* & ita quoque apud eundem est scribendum in *πυγνῆρά*. *Schol.* recte *θραυῖον*.

vl. 193. *Εἰ μὴ νεαυμάχῃς τὴν ἀεὶ ῥ' κρεῶν.*] *Suid.* *κρεῖας*, ἔτα καλῶσι τὸ σῶμα οἱ Ἀττικῶι: & subicit hunc locum. *Schol.* *κρεῶν* exponit per *σωμάτων*, vel τῶ ἰδίῳ σώματι. Sententia poetae est haec, opinor, se non recipere *servum*, nisi qui ad *Arginus* depugnarit pugnam illam pro corpore, id est, *vita ac salute*. Valde exagitat *Scholias* expositionem *Gatak.* de *stylo Nov. Instrum. cap. 10.* atque, ineptissime eum exponere *ἀεὶ κρεῶν*, ἀεὶ σωμάτων, quasi *Charon* tricorpores quosdam *Gorgones*, vel saltem bicorpores *servos* cogitasset: sed haec vox non est captanda: neque enim si dixit *Scholias*, *servus* non pugnavit τῶν ἀεὶ σωμάτων, existimavit, *servum* plura corpora habuisse, sed ἀπλῶς dixit, quemadmodum poeta, qui hoc forte non de solo illo *servo* intelligebat, sed in univ^{er}sum *Charonem* facere dicit, se nullos recipere *servos*, nisi qui ad *Arginus* pro *vita* depugnassent: vel, si omnino de illo solo sentit, non minus commode potuit dicere de uno *κρεῖα* in plurativo numero, quam *lepus* unus dicitur currere τὴν ἀεὶ ῥ' κρεῶν. Deinde *Schol.* non ob aliam rationem *κρεῶν* videtur exposuisse numero plurimum, quam quia eodem usus erat

Aristoph. nam ipse mox exponit ἀεὶ τῶ ἰδίῳ σώματι, quibus verbis quid intelligat inferius quoque satis declarat, cum ait, *Athenienses* ἀεὶ σώσῃ γενομένης ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἡγωνιά. Argutatur valde *Gatakerus* in hac *Scholias* sententia refellenda, quam si simpliciter accipias, nihil habet absurdi. pone, *κρεῖα* non significare corpus, quid tum? ideo non potest dici aliquis pugnare ἀεὶ τῶ σώματι, vel, quod idem est, ἀεὶ τῆς ψυχῆς. quo utroque etiam *Schol.* utitur? aut, cum quis dicitur pugnasse ἀεὶ ῥ' κρεῶν, an non idem etiam recte poterit dici pugnasse ἀεὶ τῶ σώματι? quid est ergo, cum in noto proverbio *lepus* dicitur currere τὴν ἀεὶ κρεῶν, aut cur hoc ad verbum exponemus, pro *carnibus* (metuens scilicet, ne in pulpamentum incidant) magis quam pro *corpore*, ac *vita*, quae sententia in iis verbis inest? Et diferte *Proverbiorum* Auctores & *Suidas* tradunt, id proverbium dici de iis, qui διακονοῦσιν ταῖς ψυχαῖς, καὶ ἀπὸ τῆτο καρτεροῦ ἡγωνιάσῃ: ad quod proverbium respexisse *Poëtam* ego cum *Erasmio* & *Schotto* ad *Zenob. 41. 85.* opinor *Conjectura* *Gatakeri* explicantis, haec dici κατ' ἀπροσδοκῆτον, ut, cum quis putaret *poëtam* dicturum νεαυμάχῃς ἀεὶ τῆς ψυχῆς, vel πατιάλῃ, is praeter opinionem dixerit, τὴν ἀεὶ ῥ' κρεῶν, respiciens *indolem* *servorum*, quibus *cibus* & *carnes* ipsa *vita* est, satis est ingeniosa: sed mihi non videtur *causa*, cur recedamus ab interpretatione *Scholias*, in qua ego nihil magnopere quod me offendat invenio. Potest autem ita etiam exponi sententia, ut dicat *Charon*, se non recepturum *servum*, nisi interfuerit illi *praelio*, quod pugnatum est ad *Arginus*, non a solo *servo*, sed ab *Atheniensibus*, aliisque omnibus, qui in eorum classe erant, ἀεὶ κρεῶν, i. e. de *vita ac salute*, cum jam attriti aliquot adversis *praeliis* ante fuissent, atque ita revera ἀεὶ κρεῶν pugnarent, quod indicat quoque *articulus τῶν*, quam expositionem etiam in fine *notae* tangit *Schol.* Ceterum *Palmerius* etiam ad hunc locum reprehendit *Schol.* atque, cur potius in ea pugna ad *Arginus* de propriis corporibus periclitati fuerint pugnantes, quam in aliis, se non videre: nam in omni *naumachia* periculum maximum de proprio corpore & *vita* pugnantibus imminebat, cet. Ego puto hoc a *Schol.* ideo dici, quia existimat *servos*, qui *patriam* vel *pecunias* non haberent, non pro his, sed tantum pro propria *vita*, eaque quam solam habebant, & amittere poterant, pugnasse: quae quidem expositio non nihil coarctior est, & melius fuisset simpliciter exponi ἀεὶ ῥ' σωμάτων, siquidem non de uno *servo*, quem secum habebat *Bacchus*, intelligit, vel ἀεὶ τῶ σώματι ἢ ψυχῆς. *Conjectura* autem *Palmerii* de *Creonte monte*, qui in *insula Lesbo* memoratur, ad quem putat

forte hanc pugnam esse commissam, & la poëta respici, mihi videtur audacissima, & contra legem metri est, quod etiam ipse fatetur. Quidquid est, verba poëtae ita simpliciter exponi possunt, ut dicat Charon, se non recepturum servum, si non interfuisset celebri illi praelio ad Arginufas, quae pugnata est ab Atheniensibus *περί κρείων*. Schol. idem videtur sentire. Si voculam unam aut alteram interponit minus propriam, ea non captanda est, sed benigne explicanda potius, quam argutationibus indulgentiam, & conjecturis, quae saepe inanes sunt. *ἢ ἀποφ' οὐδ' ἐπινοήσῃ οἷον ἰσχυρὸν ἢ ἐπινοήσῃ* vs. 199. *Ἐἴ τις ἐπιπλεῖ, σπειδόμεν.* Interpres: Si quis praeterea velit adnavigare. Potest hoc exponi *ἐλασπιδεύς*, ἢ *τις ἐπιπλεῖ τοῖς ἐπέκλινα*. Sed mihi videtur verosimilior scribendum *ἢ τις ἔτι πλεῖ*. Si quis insuper vult trajicere: ut referat morem nautarum, qui soluturi solent inclamare his, qui adstant, vel quos venientes vident, si quis forte eorum una descendere velit: nam & alia in hac scena tribuuntur Charoni ex more nautarum. vid. Schol. ad vs. 188. 191.

vs. 218. *Ἐν Λιμναίῳ.* De hoc loco vid. etiam Stephan. & ibi Comment. Harpocrat. v. *ἐν Λιμναίῳ*. Hesyeh. v. *Λιμναίῳ*, qui Lenaea ibi aëta tradit. Gronovius ad Harpocrat. acerrime invehitur in Blancardum, quod apud Harpocrat. ediderit *ἐν Λιμναίῳ Διονυσίῳ*, cum Maussaeus recte emendasset editionem Aldinam, quae itidem *Διονυσίῳ* praefert: non scio, quam recte. Secutus ille videtur cutli Aldum, tum Suidam v. *ἐν Λιμναίῳ*, qui itidem *Διονυσίῳ*, non *Διονυσίῳ* habet: & ibi etiam Kusterus id de templo Bacchi exponit. Idem Gronovius notat in MS. Harpocrat. Florent. esse *Διονυσίῳ*, idque probat. Sed mihi non improbandum videtur *Διονυσίῳ*, accusandi casu: nam credibile est, Harpocratonem respexisse ad h. l. Aristophanis, ut saepe Lexicographi illi, qui verba quaedam ex antiquis auctoribus excerpta praeponant expositionibus suis, non mutatis casibus, nec tamen id verbum, unde illi casus pendent, addunt.

vs. 219. *Ὁ κρασιπλόκαμος.* Schol. *ὁ κρασιπλόκαμος ἕρως*. item Suidas: quos sequitur Coellus Rhodigin. l. 7. c. 5. Ego magis probo sententiam H. Stephani, & qui hunc exscripsit R. Constantini, atque etiam Bifeti, esse adjectivum, & jungendum cum *ἕρως*; turba, quae ebria & gravata vino comestatur & baechatur: aliter si accipias, pendebit sensus, nec erit, quo vox *κρασιπλόκαμος* referatur. Apud Suid. etiam scriptum est *κρασιπλόκαμος*; ubi de variatione scripturae nihil moneat.

vs. 235. *Ἐνεκα δόνακος*, ὃν ὑπολόριον εὐδρον ἐν Λιμναίῳ τρίψω. Per *δόνακος* ὑπολόριον intelligit, quod in cithara *μουγάδιον* dicitur, quodque chords

subjicitur, quo eae vebantur. hoc olim e calamo fiebat, deinde e ligno, vel cornu. Hesyeh. *Δόνακος ὑπολόριον. πάλας ἢ τὰς λύρας κάλαμος ἂντι κέρατος ἐπιτίθει*, sic quoque Pollux l. 4. c. 9. n. 62. nisi quod pro *κέρων* legit *κέρων*, non recte, ut docet Scaliger ad Manil. pl. 421. ed. Raphael. nam *κέρων* plur. num. in cithara dicuntur *πύχες*, manubria in summo: eaque emendatio Scaligeri legi debebat ad Pollucem, ubi hoc praeterierunt. *κέρων* habet etiam Eustath. in Il. 2. p. 1165. 26. *Αἰλ. δὲ Διονύσιος ἐπὶ ὡς δόνακος τὸ λυρίον, ἐπιτίθει τὸ ἢ παλαιὸν ἂντι τῷ κέρων ἐπιτίθειτο κάλαμος*; & subjicit deinde locum hunc Aristophanis: Ex his verbis Eustathii, putat Scaliger l. d. *ὑπολόριον* vel *μουγάδιον* etiam dictum *λύριον*; sed eum errare putat Salmast. ad Solin. p. 502. b. d. & apud Eustath. legendum, *Αἰλ. δ. Δ. ε. ὡς δόνακος ὑπολόριον*, cet. quorum ea erit sententia, *Aelius Dionysius, cum dixisset, calamum esse ὑπολόριον, vel vocari ὑπολόριον, subjicit, quia olim cet.* Etiam locum Hesyehii v. *κάλαμος* emendat ibid. Salmastius. Etymol. M. corruptum in *δόνακος*, emendant Scaliger l. d. & Jungerm. ad Poll. l. d. *δόνακος, κάλαμοι ἀλιότικοι, ἢ ἀλλοι, πρότερον ἢ τὰς λύρας ἂντι κέρατος ἐτίθειν καλέμας*, pro *δύρας* legunt *λύρας*, in quo erravit ibi Sylburg, pro *ἐτίθειν, ὑπέτιθειν*. Lexica laudant *δόνακος ὑπολόριον*, dubito an perperam. neque enim invenio hac terminatio- ne, magisque puto *ὑπολόριον* neutro genere substantive dici, ut *μουγάδιον*; quemadmodum etiam Salmastius accepisse videtur, cum in Eustathio emendat *δόνακος, ὑπολόριον*; idque etiam ex hoc loco videtur patere: neque enim recte vel concinne duo adjectiva jungantur uni substantivo, *δόνακος ὑπολόριον, εὐδρον*: est autem ellipsis τῶ ἴνα, *ἐνεκα δόνακος, ὃν ἴνα ὑπολόριον*, vel *εἰς ὑπολόριον, εὐδρον τρίψω*. Sententiam versus, quem e Sophocle paulo ante protulit Scholiastes, exponit Scaliger. eod. loco.

vs. 255. *Δεινότερα δ' ἔγωγ' ἐλαύων, εἰ Διφραγῆσομαι.* Distinctio tollenda est post *ἐλαύων*, & collocanda post *ἔγωγε*, ut haec conjungantur *εἰ ἐλαύων Διφραγῆσομαι*. participium pro gerundio, remigando. & ita fere verbum *Διφραγῆσομαι* solet jungi participiis.

vs. 305. *Ὡσπερ Ἡγέλοχος*. Schol. *τραγωδίας ὑποκριτής, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Εὐριπίδῳ προσάπτῃ αὐτῷ τῷ πνεύματι ἐν τῷδε τῷ εἴρω, Ἐκ κινώτων cet. αἰφροδίας εὐφῆσαι συνελόλα τῷ συναλοφῆν*. Suid. v. *Ἡγέλοχος*, eadem verba refert, nisi quod habet *ἐν τῷ Ὀρέσῃ τῷ Εὐριπίδῳ*, & post relatum versum subjicit, *γαλήνη ἢ τὸ πλῆρες αἰφροδίας* cet. Kusterus in notis scribit, locum corruptum esse & mutilum, ideoque se in eo vertendo sensum potius, quam verba spectasse. Vertit hoc modo: *Hic Hegelochus est in Euripidis Oreste eodem versu usus est. Propter elisam autem ultimam vocalem ἴθ*

voce γαλήνη, visus est dixisse, γαλήν ὄρω, id est, felem video: quam ob causam Comitorum salibus adpersus est. Suum sensum expressit, non Suidae, nec Scholiastae. Quae sit horum verborum sententia, docet Schol. Euripidis Orest. vf. 279. ubi hoc legitur his verbis: κικαμύθηται ὁ σὺ δὲ διὰ Ἡγέλορον τὸν ἰπποκρίτην. ἔφθασαί τε διελὼν τὴν συναλοφὴν, ἐπιλείψαντ' ἑ τὴ πνεύματ', τοῖς ἀκροαμένοις τὴν γαλήν δοῦναι λέγειν, τὸ ζῆλον, ἀλλ' ἔχει τὰ γαλήν. Πολλοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ διαπαύσαντ' κωμικῶν. Derisus fuit hic versus propter Hegelochum histrionem: nam cum deficiente spiritu non potuisset dividere Synaloeopham (hoc quid sit, exponet Voff. de Art. Gramm. l. 1. p. 154.) visus est auditoribus dixisse γαλήν animal, id est, felem, non γαλήν, id est, tranquillitatem. Quod Schol. Euripidis dicit, ἐπιλείψαντ' ἑ τὴ πνεύματ', id Schol. Aristophanis & Suidae est, προσάντ' αὐτῷ τὴ πνεύματ', id est, impedito, prohibito commeare spiritu: quemadmodum hac significatione apud Aristotelem dici προσιστῆν τὸ πνεύμα notant Lexica. Itaque haec erit sententia verborum Scholiastae: quem (ferunt) in Euripidis Oreste agendo, impedito, commeare prohibito, vel deficiente ipsum spiritu in hoc versu, οὐ κυμάτων, cet. repente visum contrahere synaloeopham, ἀφιδιάς ὀφθῆναι συνελόντα τὴν συναλοφὴν, vel ut Euripidis Schol. ἔφθασαί τε διελὼν τὴν συναλοφὴν, non potuisse dividere synaloeopham, id est, ut Voff. l. d. videtur sentire, cum ultimam literam vocis γαλήν' debuisset conjungere voci sequenti & pronunciare γαλήν-ν' ὄρω, conjunxisse γαλήν' atque ita dedisse causam risus spectatoribus. sane in verbis Scholiastae quaedam corrupta esse, manifesto apparet ex ἀνακλύθω illo ὄς - ὀφθῆναι, pro quo mihi videtur legendum ὄν, ut subaudiatur λέγουσι, vel φασί, quemadmodum etiam apud Schol. Euripidis. Nec satis placet vox ὀφθῆναι: neque enim id tam visum, quam auditum fuit ab auditoribus. Apud Suidam autem melius puto legi οὐ τῷ ὄρω τὴν Εὐριπίδου, quam apud Schol. ἐν τῷ Εὐριπίδου.

vf. 358. Καθαρεύοι.] Sic etiam scribitur apud Gellium in praefat. & Suid. in v. Ἐξίσταται. Apud Plutarch. libello, utrum Athenienses bellicis an sapientiae studiis majorem gloriam sint consecuti Tom. II. p. 348. D. καθαρεύει. Et sane non video causam, cum sequentia omnia ponantur in Indicativo, cur hic solum optativus locum habere debeat: quamquam ibi etiam vitiose quaedam leguntur.

vf. 366. Εἰκοσαλόγ'.] Schol. τὰ εἰκοσὰ οὐ κρίσις συνάγων. quod Constantinus in Lex. vertit: vigesimam partem punctorum in judicio referens. Neutrum intelligo. Pollux l. 6. c. 31. n. 128. recenset inter ἰσχυρὰ ἰπποκρίτου, haud secus atque hic poeta. Apparet autem ex eodem l. 9.

c. 5. n. 29. ita vocatos fuisse publicanorum quoddam genus, qui vicesimam quamdam colligerent.

vf. 369. Κυκλίσι χοροῖσιν ὑπάδων.] Qui sint κύκλιοι χοροί, vid. apud Schol. ad Nubes vf. 311. & 332. & Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. vf. 267. Quod autem hic cyclicos choros memorat poeta, id etiam convenit Cinesiae, qui κυκλιῶν δόσκαλ' dicitur Avib. vf. 1403. ab Aristophane; & κυκλίαν χορῶν διδάσκαλ' a Schol. ad Nub. vf. 332. Quomodo autem κυκλίαν χορῶν διδάσκαλ' dicatur κυκλίσι χοροῖσι ὑπάδων, non satis assequor: nisi putemus, ipsos illos poetas ἄσματα sua cecinisse, & ad eorum cantus chororum cyclicum varios metus flexusque edidisse: unde etiam forte Nub. vf. 332. poeta ἀσματοκάμπτιας κυκλίαν χορῶν vocat. Sane Lucian. de Saltat. p. 798. ὑπάδων dicit eum, qui histrioni saltanti accinebat. Hoc si verum est, κυκλιῶν διδάσκαλ' est non solum, qui modum & rationem chori cyclici edocet, ut Spanh. l. d. censet, sed etiam, qui choro accinit.

vf. 381. Τὴν Σάτιραν.] Minervam intelligi opinor. Helych. Σάτιρα, ἢ Ἀθηναῖα ὡς τοῖς Ἐκκεύσι, & apparet ex epigrammate apud Suidam h. v. itaque forte apud Schol. legendum est, ἔστι γὰρ Ἀθηναῖα Σάτιρα λεγομένη. nam ad Cererem hoc non pertinere docet vf. 385.

vf. 426. Ἐν ταῖς ταφάσι πρακτὸν τίθειν.] Schol. Theocr. ad Idyll. 5. vf. 43. hunc locum non recte exponit: quo nomine eum reprehendit Heinf. Lect. Theocr. c. 9.

vf. 432. Τέτρον ἢ Ἰπποκρίτου.] Versus mendosus est, nam i. paragogicum cum longum sit, facit in prima sede amphinacrum, qui versum jambicum non ingreditur. sunt autem omnes hi versus trimetri ἐφθήμεμετροί, ut notat Schol. ad principium hujus στροφῆς vf. 419. puto legendum τέτρον. Apud Suidam in ἰπποκρίτου solum legitur τὸν Ἰπποκρίτου; nec monent Editores, aliter apud Poëtam legi.

vf. 443. Ἰσθὸν ἀνὰ κύκλον.] Hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium in sacris. vid. Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. vf. 267.

vf. 457. Μόνοις γὰρ ἡμῶν ἡλιῶν ἢ φέγγ' ἰλαρὸν ἔστι.] Schol. ad vf. 443. notat, in aliis esse ἰσθόν.

vf. 485. Σπογγίαν.] Laudat Suidas, addens esse ex Ranis h. v. locum non notant Editores. Spongiis autem, certa quadam ratione coactis, usus fuisse antiquos loco καρδιοφύλακ', notat ex hoc loco Lindebrog. ad Terent. Eun. act. 4. sc. 7.

vf. 511. Κάκισ', ἱπανῶ.] Hoc dici ab iis, qui quid oblatum recusant, ut apud Latinos recte, benigne, docet Casaub. ad Theocr. c. 16. & Diog. Laërt. lib. 2. n. 76. Ceterum hic versus vitio syllabae superfluae laborat, κάκισ' ἱπανῶ. ἔ. μὴ τὸν Ἀπόλλω εἰ μὴ ἴσ' ἰγῶ. neque enim tres illae

illae syllabae consistere in quinta sede possunt. Si in voce apocopen passa locus esset apostropho, quod non scio, posset legi 'Αποκ', alioqui extrudenda erit altera particularum negantium.

vf. 515. Δηρὶς ἔχων.] Haec non Dionysio, sed ancillae tribuunt aliae edd. rectius opinor: recusabat enim Xanthias. Scholiastes a sententia aberrat, cum ait, haec esse verba Bacchi Xanthiam retinentis, & non permittentis intrare eum ancilla. etenim Xanthias jam recusaverat intrare. vid. not. Scalig.

vf. 539. Καὶ πολλὰ περιπεπλευκότε.] Suid. v. Ταῦτα, ἀντὶ τῷ, εἰς πάντα τετριμμένον, in omnibus exercitati, versati. Ab eadem re Ulysem laudat Homerus princip. Odysseae, ubi Eust. πολύτροπον παραφράζει, ἢ ἐφ' ἑνὸς ἐστῶτα οἷα γειγραμμένην εἰκόνα, respiciens, opinor, ad verba Comici vf. 542.

vf. 562. Ἀνημιωβολία.] Schol. ἀνημιωβολία ἀντὶ τῷ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμισυ ὀβολῷ ἢ ἄξιον ἡμιωβολίας. Suidas h. v. ἡμίστε ὀβολῷ ἄξιον, ἦτοι ἡμιωβολία: quod praefero. nam ἡμιωβολίον per se est, quod valet dimidiū obolo, neque debet dici ἄξιον ἡμιωβολίας, sed ἡμιωβολίον simpliciter, vel ἄξιον ἡμιωβολίας, ut Suidas. Sequentia autem Scholiastae verba Salmast. in notis Jungerm. ad Polluc. l. 9. c. 6. n. 64. ita emendat, ut pro ἐπὶ τῷ ἀνημιωβολίας πολέμεια, legat ἐπὶ τῷ ἡμιωβολίας; pro Θεοσχερία, quod tamen etiam Suidas habet, Θεοσχερία, (sic etiam Aristoph. alibi, at Lucian. Lexiph. Θεοσχερία.) pro ἀνημιωβόλιον, ἀνὰ ἡμιωβόλιον: Poëtam enim licentia comica ex ἀνὰ & ἡμιωβόλιον, (id est, fere, circiter, dimidiū obolus) composuisse ἀνημιωβολία. In MSS. autem apud Pollucem in ipsis Poëtae verbis legitur ἀν ἡμιωβολία, quod praefert Jungermannus, nisi obstaret auctoritas Scholiastae. Si legas ἀν ἡμιωβολία, pro ἀνὰ, esset, quantum singulae valent dimidiū obolo, idque conveniret expositioni Schol. ἀντὶ τῷ ἕκαστον αὐτῶν ἡμίστεος ὀβολῷ ἄξιον: eam enim vim habet praepositio ἀνὰ. Sed relinquenda est ob auctoritatem Schol. & Suidae vulgata. Salmastii autem conjectura videtur vera, pro ἀνημιωβόλιον in Schol. legentis ἀνὰ ἡμιωβόλιον: nec tamen necesse est ibi ἀνὰ verti circiter, fere: sed recte veritas singulae, ut modo dictum, quod conveniet cum expositione Scholiastae. Quod autem Lexica laudant ἀνημιωβόλιον, pro dimidiū obolo, ex hoc loco hauserunt: quod facere non debuerant. Ceterum nota Salmastii etiam pertinet ad locum Suidae, qui sua hausit e Scholiaste.

vf. 575. Τὰς ψιάδας.] Notat Schol. in Callistrato scriptum esse τὰς ψιάδας, idque ibi notari tanquam animadversione dignum, quod Poëta eam vocem masculino genere usurpaverit. Etiam Suidas v. ψιάδων tradit, Aristophanem hanc vocem dixisse genere masculino, cum sit foeminini. Respexit procul dubio ad hunc locum Poëtae, etiam

interpretes de eo nihil notent. Callistratum autem inter antiquos Scholiastas fuisse, e multis locis horum Commentariorum constat.

vf. 577. Τὸν προσάτην Κλέωνα.] Interpres: Urbis praesidem. Ita forte verti potest, quod moderabatur pleraque pro suo arbitrio. Sed proprie προσάται Athenis erant patroni ἢ μετοίκων, vid. Suid. & Harpocrat. Aelian. 12.V.H.43. turbulentos quosdam demagogos & oratores, cujusmodi & Cleon erat, vocat προσάτας τῷ δήμῳ: quae significatio hic quoque locum habere potest. Cleonem autem jam tum obiisse, notat Schol. cum scena sit apud inferos, quod ad tempus, quo acta est haec fabula pertinet, ut &, quod mox de Hyperbolo dicit.

vf. 578. Σὺ δ' ἔμοι γ', εἰάν περ ἐπιτύχῃς, Ἰπέρβολον.] Non video, cur retracto accentu debeat dici ἔμοι γ', pro ἐμοι γ'. deinde, nec hoc intelligo, ad quem ἢ πανδοκύντρια dicat σὺ δέ, cum una tantum sit ancilla Πλαθαιη, cum qua loquitur: nisi putemus aliam etiam intelligi, tanquam mutam personam, quam alloquatur, quod mihi non verosimile videtur. forte pro σὺ δ' ἔμοι γ', legendum est, σὺν δ' ἔτι γ', atque una, atque insuper una: nam σὺν, sine casu positum, hoc notat.

vf. 632. Ὑσριχίδι μαστιγῶν.] Hesych. ὕσριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὕσιον τριχῶν. etiam Polluci l. 2. c. 3. n. 24. ὕσριχίς dicitur, & l. 3. c. 8. n. 79. αἰ μάστιγις, ὕσριχίς. & inter σκῆψιν ὕσριχίς recensetur ab eodem l. 10. c. 40. n. 168. Suid. ὕσριχίς, ἢ ἐξ ὕσιον τριχῶν μάστιξ. Idem tamen ὕσριξ, ἢ διηματῶ μετ' αὐτῶν τῷ τριχῶν μάστιξ, laudans h. l. Aristophanis. Etym. M. ὕσριξ, ὕσριχ, ἢ οὐ τῷ τριχῶν τῷ ὕσιον μάστιξ. ut adeo videatur & ὕσριξ & ὕσριχίς dici pro flagello; quod etiam Constantinus docet auctoritate Suidae. Sed cum nullum vel ab Etymologo, vel a Suida, exemplum adferatur, atque Suidas insuper τῷ ὕσριξ subijciat ex h. l. ὕσριχίδι μαστιγῶν, ego adhuc ἐπέχω, an pro flagello ὕσριξ dicatur nominandi casu.

vf. 725. Κιμωλίως γῆς.] Vid. Bochart. Chanaan. l. 1. c. 14. p. 454. & Eustath. ad Dionys. Perieg. vf. 530.

vf. 731. Ἐς τὸ ἢ πολιτῶν τὰς καλὰς τὸ καγαθὰς, εἰς τὸ ἀρχαῖον νόμισμα, ἢ τὸ καινὸν χρυσίον.] Comparatio est inter cives καλὰς καγαθὰς, & τὸ ἀρχαῖον νόμισμα. Quae debebat referri ad τὸ καινὸν χρυσίον non apparet. cives enim boni ac probi conferuntur cum veteribus nummis, non cum recentibus. Ut omnia congruant, & plena sit oppositio, puto legendum, τὰς καλὰς τὸ καγαθὰς. Mibi videtur civitas eandem sequi rationem in civibus bonis ac malis, quam sequitur in nummis veteribus ἢ recensens cufis aureis.

vf. 737. Τοῖς πανηροῖς χαλκίοις.] Hemst. ad Poll. l. 9. c. 6. n. 92. putat ex h. l. patere, χαλκία pecu-

peculiariter dicta nummos aureos, quibus plurimum aeris erat admixtum. Sane, quae hic χαλκίος, paulo ante dixerat καὸν χρυσίος. Jungerm. ib. n. 91. putat Pollucem, qui ibi h. l. laudat, dixisse χαλκίον singulari numero dici, ut ἀργύριον: apud Aristophanem tamen & Eubulum dici etiam χαλκία.

vf. 743. Καὶ ποτηροῖς, καὶ ποτηρῶν.] Hac forma loquendi Graeci saepe notant homines improbos. De probis e contrario ἢ κακὸς ἔσθ' ἐν κακῶν, vid. Theocrit. Id. 25. vf. 38.

vf. 757. Μάλα γ' ἐποπτεῖν δοκῶ.] Casaub. in Athen. l. 6. c. 15. p. 447. Ultima meta ἢ μυσίσις erat fieri epoptam ἢ epborum: quare ἐποπτεῖν proverbii instar de fruitione summi boni dicitur. Aristoph. Ran. cet. Quae de tempore, quod inter μῦθον & ἐποπτεῖν intererat, ibidem disputat Casaubonus, refelluntur a Salmaf. ad Hist. Aug. T. 1. p. 119. seqq. Adde Petit. ad LL. Attic. p. 30.

vf. 836. Σμιλιούμαλά τ' ἔργον.] Salmaf. ad Solin. p. 735. b. c. Aeschylum in componendis tragoediis majestatem ἢ pondus verborum sententiarumque consecratum esse potius, quam elegantiam ἢ nitorem, veteres critici observant. Contra ea Euripidi vitio datum est nimis accuratum ἢ ornatum dicendi genus, ἢ nimius nitor in tragico argumento. Aristoph. in Ranis de Euripide σκινδελῶν παραζῶνα, σμιλιούμαλα τ' ἔργον vocat, quibus in comparationem opponit Aeschylī ἰσποδαμῶνα ῥήματα cet. Schol. σμιλιούμαλα interpretatur διαγλυμῶμα, quod ad calamas scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διαγλυπτοί. Crinagoras in Epigramm. Idem Salmasius paulo ante σμιλλῶν inter instrumenta librarii referri notat, id est, scalpellum. Unde in veteri Epigrammate, σμιλλὰ δὲ ἀκόλυφον. Pollux l. 7. c. 21. n. 83. ait σμιλιούμαλα h. l. dici a σμιλλῆ coriariorum, ut sint rejacula, resergetina. sed possunt in universonum dici, ut videtur, σμιλιούματα, omnia quae refecantur τῇ σμιλλῇ, etiam ea, quae praeciduntur in temperandis calamis. Suidas h. v. laudat hunc locum, & describit Scholium. Interpres ibi vertit, ἢ quisquilliae facinorum viri vim illatam fortiter propulsantis. Quod est apud Schol. ἐπίσμιμα, idem Interpres vertit, Metaphorice, quaevis quisquilliae. Vox mihi suspecta est. neque enim alibi vocem ἐπίσμιμα hac significatione inveni. Tan. Faber ad Anacreont. Od. 22. putat legendum ἢ ἐπίσμιμα.

vf. 852. Καταλεπιστολογίῃ πλιδμῶν πολλὸν πόνον.] Id est, subtiliter examinabit verba turgida ἢ sesquipedalia; quae paulo ante dixit ἰσποδαμῶνα ῥήματα, γομφοποιή, orationem ampullatam ἢ dithyrambicam, quae pronunciarī sine pulmonis vexatione ἢ anbelitu non possit. Casaub. ad Pers. Sat. 1. vf. 14. p. 56. Grande aliquid, quod pulmo animae praelargus anbelet.

vf. 1011. Νῦν γὰρ Ἀθήναιον.] Suid. v. αἰεὶ πά-

θοι. & v. μικροπρεπείας, laudat haec fere omnia, sed non satis accurate. Quod autem Schol. habet ad vf. 1014. μικροπρεπείας διγυμῶνα, apud eum posteriore loco legitur μικροπρεπείας ῥήματα. Describit autem poeta mores Atheniensium, quos mire fuisse sollicitos, ne quid fervorum sibi fraude periret, & in rebus minutis & parvi pretii attentos fuisse, etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr. Char. p. 232. Μικροπρεπείων accipi a Scholiaste & Suida ἀντὶ μικρολογίας, notat ibid.

vf. 1022. Καὶ Μελιτιδαὶ κάθητο.] Suid. v. ἀδελτεράτατον, βυταλίον, & μαμμάκων legit Μελιτιδαὶ κάθητο. Kusterus ibi notat hanc lectionem meliorem esse ea, quae est in Editionibus Aristophanis, & copulam καὶ delendam. ratio est, quia secunda in Μελιτιδαὶ longa est: id enim apparere ex hoc versu comici Ran. 1337. Σκολιῶν Μελίτης καὶ Καρικῶν αὐλημάτων: nam & ibi itidem delendum esse τὸ καὶ ob legem metri & sensum, atque auctoritatem Suidae v. Μελίτη. Haec mihi non probanda videntur. Cur enim lex metri in hoc versu jubet tolli τὸ καὶ? quia, inquit Kusterus, secunda in Μελίτης longa est. At quomodo hoc probat? quia Suidas in Μελίτη, καὶ omisit: inde scilicet apparet, id debere deesse, & eam syllabam longam esse. At quis nobis affirmabit potius apud Aristophanem τὸ καὶ delendum esse, quam apud Suidam excidisse? cum praefertim etiam ibi vitiose σκολιῶν Μελίτης legatur pro σκολιῶν. Puto falsum esse, quod Kusterus, & Bentlejus, cujus auctoritatem se in eo sequi fatetur ad v. ἀδελτεράτατον, volunt, mediam in Μελίτη, & antepenultimam in Μελιτιδης longam esse: nam 1. repugnat origo harum vocum, quae ἀπὸ τῆς μέλει ducitur, auctore Eustathio in Od. N. p. 1735. 51. & Schol. h. l. μέλι autem utramque brevem habere certum est. 2. aliae cognatae voces, quarum duae priores syllabae eadem sunt, eas utrasque breves habent. Μελίτη, Nereis, Hesiod. Θεογ. vf. 246. Homer. Il. 2. vf. 42. Virg. 5. Aen. 825. Μελίτη, ὄνυξ Atticus, Aristoph. Ran. vf. 504. Μελίτη insula, unde catuli Μελιταῖοι, apud Holsten. ad Steph. in epigr. inedito. Quod autem apud Suidam omnibus locis legitur κάθηται, non improbandum videtur, nam cur in imperfecto dicitur κάθητο, sedebant, nulla ratio est.

vf. 1041. Νεθεσίας.] Itaque non recte Thomas Magister rejicit νεθεσία. Illustrat h. l. Victor. 34. Var. lect. 1. ubi de fructu, qui e poeta legendis capitur.

vf. 1051. Καὶ σὺ τί δὲ δράσας, αὐτὸς ἔτας ἀνδρείας ἐδιδάξας.] Bentlejus in Ep. Millium, Malalae subjecta, p. 21. e MS. Oxon. καὶ σὺ τί δράσας ἔτας αὐτὸς γυναικείας ἐδιδάξας. quod probat etiam ob eam causam, quod in anapaestico post quartum pedem non debet relinqui syllaba, quae faciat caesuram.

vf. 1064. Ὀρφεὺς μὲν τῆς τελετῆς ἢ ἡμῶν κατέδειξε.] Suid. v. Ὀρφεὺς, scribit etiam ferri librum illius Τελετῆς, sed ab aliis Onomacrito tribui. Interpres ibi *initia* vertit. Kusterus laudans hunc locum Comici, ritus factorum. Sane τελεταὶ utrumque notat. Hesych. τελεταί, θυρίαί, ἱερταί, μυσηρία. Serv. in vi. Aen. 645. Orpheus primus Orgia instituit. Orgia autem generali appellatione dicuntur omnium factorum cerimoniae.

vf. 1088. Ἦν ἔν σὺ λέγῃς Λυκαθητός.] Suid. v. Λυκαθητός, laudat h. l. sed corrupte, emendatus a Kustero in notis. Est autem mons Atticae, ut idem docet, & Plinius H. N. l. 4. c. 7. Ait autem Suid. Λυκαθητός & Παρνασσῶν μεγάλῃ dici ἐπὶ τῷ εἰς τὴν μεγαλαυχίαν. Παρνασσῶν μεγάλῃ dicit, quod ejus montis altitudo celebratur ab antiquis. v. Bochart. Geogr. p. 469.

vf. 1124. Ἰπολιπόδης.] Id est, *postremus*. v. Kuhn. ad Poll. l. 6. c. 8. n. 44. Pro βραχὺς autem in versu praeced. si legeretur βραχὺς, hoc utique praeferebam: nam hominibus brevibus & pinguibus utique molestior est cursus; sed & breves magis solent incurvo capite & cervice incedere, praefertim si pingues. adde, quod non necesse erat, bis idem dicere. nam ex eo, quod ἰπολιπόδης dicit, satis intelligitur, eundem βραχὺν fuisse.

vf. 1131. Μίγα τὸ πρῶγμα.] Schol. ait, εροφῆ & ἀντιεροφῆ singulas esse 10. versuum, ἐπιμετριμῆσαν τριβραχίον : & quidem 1. 4. 6. & 10. esse trochaicos tetrametros catalecticos: reliquos trochaicos dimetros acatalecticos; nisi quod septimus versus εροφῆς sit anapaesticus πενημιμετρῆς, octavus autem dimeter brachycatalecticus. Septimus vero est: Ὁ, τὴν πρῶτῃ ἐχέτω ἐπίθετον: qui mihi videtur ἰσοβραχίον, atque insuper prima sede tribrachyn habet, quod apud Aristoph. in anapaesticis observare non memini. Octavus: Δεγέρον 1 ἐπιτόν, ἰσσοδαιρετόν: in quo rursus duo tribrachys. Quae autem porro Schol. dicit de numero versuum, 1. 4. 6. 10. ea tantum ἀντιεροφῆ conveniunt. nam in εροφῆ sunt trochaici tetrametri, immisto pede tribrachy, 1. 2. 3. 5. & 9. Sed mihi incidit suspicio ex eo, quod Schol. εροφῆς & ἀντιεροφῆς versus pares facit, secundum versum εροφῆς dividendum esse in duos trochaicos dimetros, eo quod alioquin in ea non 10. sed tantum 9. sunt versus, & quod secundus in fine abundat syllaba

una: Καλεπὸν 1 ἐν ἔργον διαίρειν, 1 ἔταν ὁ 1 μὲν τελετῆ βλαίως: quem si divides, duo erunt trochaici dimetri: Καλεπὸν ἐν ἔργον διαίρειν Ὅταν ὁ μὲν τῆς βλαίως. quo pacto omnia constabunt.

vf. 1155. Ὀρσείας.] Ex Eustath. ad Il. κ. principio videtur legendum esse Ὀρσείας. idque probat Stanlej. ad Aeschyl. in notis ad Catalog. p. 709. Bentelejo etiam in Ep. ad Millium p. 19. Ὀρσεία dicitur.

vf. 1340. Πῆ ἔν τῶν ὀσρέακας αὐτῆ προῖσα.] De musica, quae fiebat complosis testis, vel conchis, v. Casaub. ad Athen. l. 5. c. 4. & ad Sueton. Neron. c. 20. Scaliger. ad Copam Virgil. p. 255.

vf. 1400. Τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε.] Interpres, *metabata*. immo *retia*, ut recte Bifetus, probante Jungerm. ad Polluc. l. 5. c. 4. n. 27.

vf. 1406. Διπύρως ἀνέχουσα λαμπάδας.] Hujus loci explicatio est apud Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. vf. 11. ubi & nummum profert, in quo est Diana, utraque manu facem tenens.

vf. 1431. Κόκκυ. μινεῖτε.] Ita videtur distinguendum. Etymol. & ex eo Suidas, ut emendant Edit. κόκκυ, οἱ Ἀττιμοὶ τὸ ταχὺ. Hesych. τὸ ἐλάχιον. Eustath. in Od. Δ. p. 1479. 43. ait, apud Comicum esse adverbium. respexit forte ad hunc locum. Mihi videtur esse vox ficta h. l. nam cum paulo ante dixisset, καὶ μὴ μινεῖδον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω, pro λέξω, vel βοῶσω, voce ea, ut videtur, ridiculi gratia, usus; nunc ob eandem causam inelamat κόκκυ.

vf. 1472. Ποβὴ μὲν] Suidas v. σιγῶ refert versum Ionis, quem Aristophanes hic imitatur, & adducit Scholiastes. Σιγῶ μὲν, ἐχθαίρη δὲ, βέλεται γὰρ μὴν. Deinde in σίφριοι, ἐκ τῆς ἰσσοδαιρετῆς. Φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης, ποβὴ μὲν. cet. quae ad locum illum non pertinent, ac forte male divulsa sunt ab iis, quae refert idem in σιγῶ. Kust. ad Suidam v. σιγῶ ait versum illum esse Euripidis, teste Schol. Aristophanis h. l. in quo notanda est ejus incuria. nam Schol. ait esse ἐκ τῆς ἰσσοδαιρετῆς. Portus in σίφριοι hoc vertit, *ex Ionis opere de praesidiis*. male. Φερροὶ nomen est dramatis, quod Ion scripserat. meminit ejus Athen. l. 4. c. 25. & Hesych. in Νιφῶσσα Ἑλένη. vid. Casaub. ad Athen. p. 318. Ceterum pro βέλεται οἱ ἔχου, quod est apud Suidam, Scholiastes habet: βέλεται γὰρ μὴν.